PSALMUL 35

1. [1]Apără-mă Tu, o, DOAMNE,
de vrăjmașii mei cu bine
și Te luptă Tu cu-aceia
ce se războiesc cu mine!
[2]Ia-Ți Tu pavăza, ia-Ți scutul
și Te scoală și m-ajută,
[3]scoate-Ți sulița-mpotriva
celor ce mă persecută!

2. Zi-mi Tu inimii: „Eu fi-voi
mântuirea ta în viață.”
4 Rușinați și-nfrânți să fie
cei ce-mi sunt dușmani pe
față!
5 Ca pe pleava ce-o ia vântul
să-i alunge sfinții îngeri,
6 drumul lor să fie-n beznă,
cu alunecuș și plângeri!

3. [7]Căci ei lațul mi-ntind mie,
fără pricină, pe-o groapă
care, fără nicio vină,
să-mi ia viața, ei mi-o sapă.
[8]Să-i alunge, să-i ajungă
prăpădul pe neașteptate
și să piară-n lațul care
l-au întins cu răutate!

4. [9]Atunci sufletu-mi în DOMNUL
va cânta de fericire,
[10]toate oasele-mi vor zice:
„Plin ești, DOAMNE, de mărire!
Cine poate-așa ca Tine
un nenorocit să-l scape,
de-acel tare care-l fură
și-l apasă să-l îngroape?”

5. [11]Niște martori ai minciunii
mă întreabă ce n-am știre,
[12]mi-ntorc răul pentru bine,
sufletul mi-e-n pustiire.
[13]Și eu, când erau ei bolnavi,
mă-mbrăcam în sac și-n rugă,
mă smeream cu post și umil
plecam capul ca o slugă.

6. [14]Umblam plin de-
ndurerare,
ca de-un prĭeten, ca de-un
frate,
plecam capul ca de jalea
unei mame-ndurerate.
[15]Dar când eu mă clatin
astăzi,
ei se strâng de bucurie
făr’ să știu, să mă hulească,
ne-ncetat să mă sfâșie.

7. [16]Scrâșnesc dinții
împotriva-mi,
fac în contră-mi adunare
cu cei răi, cu toate-acele
secături ocărâtoare.
[17]Doamne, până când privi-i-
vei?
Doamne, scapă-mă din toate
[18]și Te voi slăvi de-a pururi
la mulțimile-adunate!

8. [19]Nu se bucure de mine
cei ce-mi poartă ură mie,
nici cu ochii-și facă semne,
căci nedrept au dușmănie.
[20]Căci ei nu vorbesc de pace,
ci urzesc cu-nșelăciune
împotriva celor care
liniștiți fac cele bune...

9. 21 Își deschid gura cea largă
contra mea și zic cu ură:
„Ochii noștri azi dorința
împlinită și-o văzură...”
22 Tu-i vezi, nu tăcea, o, DOAMNE,
nu Te depărta de mine,
23 scoală-Te să-mi faci dreptate
și-apărat să fiu de Tine,

10. [24]Judecă-mă cu dreptate,
Dumnezeul meu cel mare,
ca să nu se veselească
cei răi de a mea-ntristare.
[25]Să nu zică-n a’ lor inimi:
„L-a-nghițit a noastră gură!”
[26]Ci-nfruntați să fie-aceia
ce se bucură cu ură

11. de a mea nenorocire
și se-naltă peste mine...
Să se-mbrace cu ocară
și cu-o veșnică rușine!
[27]Dar acei ce au plăcere
de-a mea nevinovăție
să se bucure de-a pururi
cu cântări de veselie

12. și „Slăvit să fie
DOMNUL!”
totdeauna toți să zică.
El vrea robului Său pace
și-l păzește fără frică.
[28]Și-atunci limba mea
dreptatea
Ta o va slăvi, Preabune,
toate zilele vi-e-ții
numai slava Ta voi spune.